

Til det evige liv.

Av Vilhelm Beck.

Fra ca. 1880-90-tallet.

Oversatt og litt forkortet av NDH.

Kurstedet *Karlsbad* med sine varme kilder ligger i en dyp, smal dal der en elv renner. På begge sider er det bratte fjell ca. 330 m. høye. Her er skog med vakre veier gjennom som fører til de forskjellige høye punkt der man har storartet vakker utsikt over byen og dalen og hele området.

På disse utsiktspunktene finnes det som regel en restaurant og ofte et høyt tårn med god utsikt. Disse høye toppene har man gitt forskjellige og ofte underlige navn. Et av de høyeste utsiktstårn har fått navnet "Ewiges Leben" (Det evige liv). En grunn til at man gav det dette navnet, kan være at det var vanskelig å nå opp til toppen. Det var en smal og besværlig vei som førte dit opp. Det skal gode krefter til om man vil gå den veien til fots. Og det er om mulig enda verre å gå ned igjen.

For slik er det jo med veien til det rette evige liv: Den vei er smal som fører til livet. Mat. 7, 13f. Det er den vanskeligste av alle veier, og derfor er det få som finner den. Den går alltid oppover, fra det lave og jordiske, og det skal mye "kraft og svette" til for å nå evig liv.

Men det er også det vakreste liv, det består i å kjenne den eneste sanne Gud, og den han utsendte, Jesus Kristus. Johs 17, 3. Det er å leve i daglig samliv med sin Gud og sin Frelser.

I *Karlsbad* har man forsøkt å gjøre veien til "Evig Liv" litt lettere. Man kan kjøre dit opp. På et sted i byen står det "Omnibus" (buss) – og omnibus er latin og betyr "for alle". På denne bussen står det skrevet: "Zum ewigen Leben" (Til det evige liv). Da skulle alle kunne komme lett opp til det evige liv (fjelltoppen) når man bare satte seg inn i bussen. En av mine bekjente fikk erfare at det likevel ikke var så lett.

Han var gammel. Han ville nok gjerne opp til toppen Det evige liv, men han ville helst komme dit så lett som mulig. Han fikk øye på bussen som det stod slik på: Til det evige liv. Det stod på "omnibussen" som altså var for alle. Når han satte seg opp i den, måtte han vel komme til toppen. Det var en meget fornuftig tanke.

Men det gikk likevel ikke slik. Han satte seg inn i bussen og var nokså tilfreds med sine fornuftige tanker: Nå kommer jeg snart til det evige liv på en behagelig måte. Han satt der, men bussen stod ganske stille og kom ikke av flekken. Han satt en hel time, men han kom ikke lenger. Omnibus, hest og kusk beveget seg ikke i det hele tatt. Hadde han blitt sittende, hadde han aldri kommet opp.

Så spurte han kusken: Skal vi ikke snart kjøre? Men han svarte ganske rolig: Jeg kjører ikke opp dit med ett menneske. Den gamle kom da på bedre tanker og gikk på sine bein opp til toppen. Tross sin alder og mye strev nådde han fram på sine gamle bein.

Da min gode venn fortalte oss denne historien til glede for andre, kunne jeg ikke la være å tenke på "den offisielle kristendom", slik som den er mange steder i landet vårt. Der ligger en kirke, og der er en prest og resten av medarbeiderne som er med ved gudstjeneste, dåp osv.

På alt dette står det jo skrevet: Til det evige liv. Og kirken er jo en "Omnibus", den er for alle. Og man mener at når man bare setter seg inn i denne "Omnibus" og lar presten kjøre med oss gjennom alle seremonier, vil man nok nå det evige liv. Det er bare å sitte der, være døpt og konfirmert, være en regelmessig altergjest og sitter i kirken om søndagene og la presten kjøre som han vil. Her er man ordentlig ekteviet og blir skikkelig begravd av en prest "under full musikk", som det heter i det gamle kirkespråket. Det vil si: når prest og klokke har fått sin betaling, må det jo være sikkert at man kommer til det evige liv.

Og alle vil jo dit når de ikke lenger kan være her. Det skal jo være så vakkert der oppe i himmelen. Og man vil jo helst reise dit på en så enkel og god måte som mulig. Og det ser jo så greitt ut å reise med denne Kirkeomnibussen og denne prestekusken. Man behøver ikke å gjøre noen personlige anstrengelser, vi kan bare la oss skjøre av presten.

Man sier nok at det går ikke så strengt til som presten sier. Men man kan gjerne med større sannhet si at det går ikke så lett til som mange prester sier i sine prekener, eller i alle fall slik mange kirkegjengere mener. Det går sikkert med mange av dem, som det gikk min venn i Karlsbad, de kommer ikke av flekken og når aldri fram til det evige liv på den måten.

Noen ganger kan det skje at EN sitter ganske alene i kirken, likesom i Omnibussen, og venter på at det snart skal begynne. Men det begynner slett ikke. Presten bærer seg ad akkurat som kusken på bussen som ikke ville kjøre for den ene. Han vil ikke preke for en, og man kommer ingen vei den dagen. Man må vente til det kommer flere.

Men selv om det kommer flere og det ser ut som om man skulle komme av sted til det evige liv, så kommer man mange ganger ikke av flekken – selv om presten preker og klokkeren synger. I kirken føler man seg ofte som om man satt i en buss som jo er for alle, som om det var en selvfølge at alle skal komme fram til det evige liv. De taler stadig om at alle er kristne uten forskjell.

”Mine kjære medkristne,” lyder den vennlige presterøst til alle som er i kirken, akkurat som en vennlig kusk eller sjåfør i bussen. Han vil gjerne være god venn med sine passasjerer i håp om gode drikkepengene. De som møter fram som faddere er endog ”gode kristne”.

De trøster seg alle med at om veien er litt besværlig, så når de likevel fram til slutt til det evige liv. Og det er så godt, der samles vi alle, mann og kone, foreldre og barn, brødre og søstre, gamle venner, gamle svirebrødre og gjøglere – bare de er med i omnibussen.

Og skulle det skje at ikke alle nådde det evige liv før de dør, så vil det nok bli sendt en ekstra-buss etter ham etter døden. Alt ser så bra ut. Man innbiller seg at man kjører til det evige liv og er svært fornøyd med kusken.

Men det er litt underlig: ellers pleier man å merke at man kjører, man merker at det er bevegelse. Men her merker vi ingen bevegelse i bussen eller blant passasjerene. Alt er ganske stille og rolig, som om det stod stille. Og saken er at man virkelig er stille, for man kjører slett ikke til det evige liv, men bare snakker om det. Man er i virkeligheten fremdeles i det gamle livet, er uforandret det gamle menneske som før. Man er slett ikke kommet opp av det lave og gamle liv i verdens dal.

Kusken på bussen må selv tilstå det når en av passasjerene blir betenkt ved stillheten og finner på å spørre: kan jeg være sikker på at jeg er på veien til det evige liv, kan jeg være sikker på at jeg når fram til livet, at jeg er et frelst menneske? Da er svaret ofte: Det kan man aldri være sikker på. Det ville være hovmod å være sikker på det og kalle seg et frelst menneske. Den samme presten som loet alle i bussen det evige liv, tør ikke gi en eneste passasjer visshet om det når han for alvor blir spurt. For i virkeligheten kjører han slett ikke, men står stadig helt stille med sine passasjerer, akkurat som bussen i Karlsbad.

Slik er det mange ganger med det man kaller ”den offisielle kristendom”. Det er en arv fra pævedømmet som har overlevd reformasjonen, og som ennå ved en feiltagelse er i bruk i den evangelisk-lutherske kirke. Også kusken er ved en feiltagelse kommet inn i tjenesten, mens han egentlig hører hjemme i pavens husstand.

For dette er nettopp det eiendommelige med pavens kirke, den gamle Omnibus, at folk skal sette seg inn i bussen og la paven kjøre med dem og gjøre som han sier og krever. Han skal sørge for alt, eller rettere innbiller de seg at han kjører med dem, selv om de ikke kommer av flekken og ikke merker det minste til at man kommer nærmere det evige liv.

Vi kan vel neppe avskaffe disse gamle ”pavene” i vår lutherske kirke. Men vi kan tilrå folk å ikke bruke dem. Vår gode venn i Karlsbad spilte en del tid på å sitte i bussen som hadde dette skiltet: Til

det evige liv. Jeg vil rå alle som virkelig vil til det evige liv om å forlate ”den offisielle kristendom”. Den har nok det rette skiltet, men setter seg aldri i bevegelse og fører aldri til livet.

Følg heller det Herrens rette vitner sier, som aldri lover det evige liv til alle om de bare setter seg inn og deltar i våre gudstjenester, og ikke utgir seg for å være kusk som kjører folk til det evige liv. Vi utgir oss bare for å være vitner og veivisere til Livet. Jesus er veien, og du må som vår gamle venn i Karlsbad selv gå veien og la deg lede av ham under daglig bruk av hans ord, la deg løfte opp av syndedalen og verden hver dag ved daglig bønn.

Ja, det er ofte en besværlig vei. Du må ofte stå stille og puste ut i bønn, og det koster åndenød. Men jo høyere du kommer opp, desto lettere blir luften, du ånder lettere, går letter framover og oppover, du merker noe av det evige liv som rører seg i sjelen. Du for en større visshet om å være på livets vei, at du er et frelst menneske.

Ja, det er litt mer besværlig enn å sitte i bussen og innbille seg at man kjører ”til det evige liv” og kommer likevel ingen vei. Men denne vanskelige veien er etter Herrens ord ”den smale vei” som fører til livet, og det er få som finner den.” Og da kommer man ”til det evige liv”.